

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Lojkáskové a soudců Mgr. Petra Bláhy a JUDr. Blaženy Škopkové v právní věci žalobkyně **J** ■■■■■ **K** ■■■■■, nar. ■■■■■ bytem ■■■■■ ■■■■■, zastoupené JUDr. Karem Polákem, advokátem se sídlem Kutná Hora, Lorecká 465, proti žalovanému **FAST HYPO, a.s.**, IČ 264 85 893, se sídlem Praha 1, Václavské náměstí 846/1, zastoupené Mgr. Jaromírem Kráčalíkem, advokátem se sídlem Praha 1, Václavské náměstí 846/1, za účasti vedlejších účastníků na straně žalobkyně **I** ■■■■■ **Ga** ■■■■■, ■■■■■ zastoupené Mgr. Janem Růžičkou, advokátem se sídlem Brno, Lidická 51, a **J** ■■■■■ **V** ■■■■■, nar. ■■■■■, zast. Mgr. Ing. Pavlem Bezouškou, advokátem se sídlem Čáslav, Žižkovo nám. 2, o zaplacení 898.125,- Kč s příslušenstvím, **o odvolání žalovaného proti rozsudku Okresního soudu v Kutné Hoře ze dne 29.8.2014 č.j. 9 C 156/2013-138,**

t a k t o :

I. Rozsudek soudu I. stupně se ve výroku I. mění tak, že se žaloba v rozsahu částky 45.910,97 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení od 25.10.2012 do zaplacení zamítá, ve zbývajícím rozsahu se potvrzuje.

II. Žalovaný je povinen zaplatit České republice – Okresnímu soudu v Kutné Hoře náklady žalobkyně v řízení před soudem I. stupně v rozsahu 12,2%, jejichž výše bude stanovena samostatným usnesením soudu I. stupně, a to do 3 dnů od právní moci tohoto usnesení.

III. Žalovaný je povinen zaplatit České republice – Okresnímu soudu v Kutné Hoře náklady žalobkyně v řízení před odvolacím soudem v rozsahu 89%, jejichž výše bude stanovena samostatným usnesením soudu I. stupně, a to do 3 dnů od právní moci tohoto usnesení.

IV. Žalovaný je povinen zaplatit vedlejší účastnici I ■ G ■ náklady řízení ve výši 7.263,50 Kč do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího právního zástupce.

V. Žalovaný je povinen zaplatit vedlejší účastnici I ■ G ■ náklady řízení před odvolacím soudem ve výši 30.685,60 Kč, a to do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího právního zástupce.

VI. Žalovaný je povinen zaplatit vedlejšímu účastníkovi J ■ V ■ náklady řízení ve výši 12.153,90 Kč do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho právního zástupce.

VII. Žalovaný je povinen zaplatit vedlejšímu účastníkovi J ■ V ■ náklady řízení před odvolacím soudem ve výši 28.006,40 Kč, a to do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho právního zástupce.

VIII. O separaci nákladů řízení za jednání, které se mělo konat dne 2.7.2015, bude rozhodnuto samostatným usnesením.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 9.8.2012, doplněnou podáním ze dne 26.9.2012, se žalobkyně domáhala, aby byla žalovaným (žalovanému a oběma nynějším vedlejšími účastníkům) uložena povinnost zaplatit jí společně a nerozdílně částku 1.400.000,- Kč se zákonným úrokem z prodlení. Žalobu odůvodnila tím, že byla vlastnící celku domu ■ s pozemky a v tomto domě umožnila nynějším vedlejšími účastníkům, to je své dceři a jejímu tehdejšímu manželovi bydlet. Na jejich žádost společně s nimi uzavřela úvěrovou smlouvu se společností FAST HYPO a.s. Na základě uvedené smlouvy byl poskytnut úvěr v částce 550.000,- Kč a tato částka byla vyplacena na účet ■ V ■. Podle vzájemné dohody s nynějšími vedlejšími účastníky měli uvedený úvěr, který měl být použit na rekonstrukci domu žalobkyně pro potřeby nynějších vedlejších účastníků, zaplatit

nynější vedlejší účastníci. Na žádost I. G. jí žalobkyně zmocnila k prodeji domu stojícího stavební parcely a zahrady vše v obci . Teprve dodatečně se žalobkyně dozvěděla, že ve dnech 16.8.2010 a 17.8.2010 byla uzavřena kupní smlouva, kterou I. G. jménem žalobkyně uvedené nemovitosti prodala slečně B. za kupní cenu 1.700.000,- Kč a že na základě této smlouvy bylo vloženo vlastnické právo do katastru nemovitostí. Žalobkyně z kupní ceny žádnou částku neobdržela a později zjistila, že I. G. přijala před podpisem kupní smlouvy částku 120.000,- Kč. Částka 1.400.000,- Kč, získaná jako kupní cena za nemovitost, byla zaslána žalovanému FAST HYPO a.s. jako věřiteli z úvěrové smlouvy a zbývající částka 180.000,- Kč byla poukázána zprostředkující realitní kanceláři. Podle kupní smlouvy měla být částka 1.400.000,- Kč mimořádnou splátkou na úvěr. Žalobkyně uvedla, že tato částka je neúměrná částce, která byla na základě úvěru poskytnuta, a době, která od poskytnutí úvěru do jeho zaplacení uplynula, z čehož žalobkyně dovozovala, že uvedenou částku obdržel žalovaný FAST HYPO a.s. neoprávněně a vzniklo mu tak bezdůvodné obohacení, které je povinen žalobkyni vydat.

Požadavek na zaplacení částky 1.400.000,- Kč proti nynějším vedlejším účastníkům žalobkyně odůvodnila tak, že pokud dluh z úvěrové smlouvy ke dni zaplacení částky 1.400.000,- Kč v jakémkoli rozsahu existoval, měli tento dluh zaplatit podle vzájemné dohody nyněší vedlejší účastníci s tím, že po zjištění uvedených skutečností vezme žalobu proti nynějším vedlejším účastníkům zpět v rozsahu, ve kterém žalovaný FAST HYPO a.s. částku 1.400.000,- Kč inkasoval neoprávněně.

Usnesením vyhlášeným při jednání dne 26.6.2013 soud k návrhu žalobkyně ze dne 31.1.2013 řízení proti žalovaným I. G. a J. V. podle § 109 odst. písm. c) o.s.ř. přerušil a současně řízení proti žalovanému FAST HYPO a.s. vyloučil k samostatnému projednání, protože rozhodnutí o žalobě proti žalovaným I. G. a J. V. závisí na výsledku řízení proti žalovanému FAST HYPO a.s., ve kterém je řešena otázka, zda a případně v jakém rozsahu žalovaný FAST HYPO a.s. přijal částku 1.400.000,- Kč oprávněně, přičemž tato otázka má význam pro posouzení toho, zda, popř. v jakém rozsahu, může být žaloba, směřující proti I. G. a J. V., důvodná.

Do tohoto řízení o žalobě směřující proti žalovanému FAST HYPO a.s. následně na výzvu žalobkyně vstoupili I. G. a J. V. jako vedlejší účastníci na straně žalobkyně.

V průběhu řízení vzala žalobkyně za souhlasu ostatních účastníků žalobu částečně zpět ohledně částky 501.875,- Kč s příslušenstvím, a proto bylo řízení v uvedeném rozsahu zastaveno (usnesení soudu I. stupně ze dne 6.8.2014, vyhlášené při ústním jednání).

Žalovaný se žalobou nesouhlasil a navrhl její zamítnutí. Své stanovisko odůvodnil tím, že částku 1.400.000,- Kč inkasoval oprávněně s tím, že ke dni 2.8.2012 (správně 2010) bylo na nesplacené části úvěru evidováno 533.958,35 Kč, na nesplacených úrocích 1.067.916,69 Kč a na smluvní pokutě (za prodlení podle čl. 10.1. smlouvy o úvěru) k 31.8.2010 celkem 3.292.300,- Kč. S ohledem na zájem o předčasné zaplacení závazku žalovaný pro případ

uhrazení dlužných částek do 31.8.2010 uplatňoval pouze jejich část, a to nesplacenou část úvěru, 50% z dosud nesplacených úroků (tj. 533.985,35 Kč) a smluvní pokutu ve výši 332.083,- Kč. K tomu žalovaný uvedl, že zbývající úroky byly sníženy o 50% ve smyslu ustanovení 5.4. smlouvy o úvěru, přestože podmínkou pro takové snížení bylo řádné a včasné hrazení závazků, přičemž měsíční splátky řádně placeny nebyly, a jednalo se o vstřícný krok žalovaného a značně byla ponížena i smluvní pokuta.

Mezi účastníky bylo před soudem I. stupně (a zůstalo i v rámci odvolacího řízení) nesporné, že

- dne 13.11.2008 byla uzavřena mezi žalovaným jako věřitelem a žalobkyní a oběma vedlejšími účastníky jako dlužníky smlouva o úvěru č. 2008800094, ve které se žalovaný jako věřitel zavázal vedlejším účastníkům a žalobkyni jako dlužníkům poskytnout peněžní prostředky ve výši 550.000,- Kč,
- úvěr žalovaný poskytl v rámci své podnikatelské činnosti žalobkyni a vedlejším účastníkům na opravu a údržbu budovy sloužící k bydlení (čl. IV. 4.1. smlouvy o úvěru) a žalobkyně a vedlejší účastníci při uzavírání a plnění smlouvy nejednali v rámci své obchodní nebo jiné podnikatelské činnosti nebo v rámci samostatného výkonu svého povolání,
- dne 7.1.2009 byla částka 550.000,- Kč převedena na účet vedlejšího účastníka J ■■■■■ V ■■■■■,
- na dluh z úvěru bylo vedlejšími účastníky zaplacen žalovanému sedm splátek po 6.875,- Kč, které byly uhrazeny ve dnech 13.1.2009 (dvě), 16.2.2009, 16.3.2009, 14.4.2009, 14.5.2009 a 15.6.2009,
- na základě kupní smlouvy uzavřené ve dnech 16.8. a 17.8.2010 žalovaný dne 27.8.2010 obdržel z kupní ceny částku 1.400.000,- Kč, kterou žalovaný požadoval jako mimořádnou splátku úvěru.

Předmětem sporu mezi účastníky zůstalo, zda žalovaný částku 1.400.000,- Kč obdržel oprávněně (na základě zákonného důvodu) či zda, popř. v jakém rozsahu, se jedná o bezdůvodné obohacení na straně žalovaného.

Po provedeném dokazování soud I. stupně po částečném zpětvzetí a zastavení řízení (viz shora) napadeným rozsudkem žalobě vyhověl v rozsahu částky 831.496,90 Kč s příslušenstvím, kterou uložil žalovanému k zaplacení žalobkyni (výrok I.), přičemž žalobu zamítl ohledně částky 66.628,10 Kč s příslušenstvím (výrok II.). Zároveň rozhodl o nákladech řízení, a to jak o nákladech státu, tak i vzájemných nákladech účastníků (výrok III.).

Podle odůvodnění napadeného rozsudku soud I. stupně uzavřel, že přes vznesené námitky není uzavřená smlouva o úvěru neplatná jako celek, přesto jsou její části neplatné vzhledem k právní úpravě spotřebitelských smluv. S přihlédnutím k této skutečnosti je evidentní, že žalovanému nevznikl nárok na úhradu příslušenství v rozsahu, kterého se domáhá.

Proti tomuto rozsudku podal včasné odvolání žalovaný, v němž namítá, že veškerá plnění, která od žalobkyně a vedlejších účastníků přijal, přijal oprávněně na základě uzavřené úvěrové smlouvy. Na základě této smlouvy poskytl žalobkyni a vedlejším účastníkům jako

solidárně zavázaným dlužníkům celkem 550.000,- Kč a dlužníci se zavázali tuto částku žalovanému vrátit spolu s dohodnutými úroky (55.000,- Kč ročně, „což je 10% z poskytnutých peněžních prostředků ročně“). Výše smluvních úroků tedy byla sjednána zcela srozumitelně a jednoznačně, dlužníci s ní byli předem srozuměni a uzavřením smlouvy takové ujednání akceptovali. Žalovaný nesouhlasí se závěrem soudu I. stupně, že výše úroků byla v úvěrové smlouvě sjednána neplatně, přičemž soud I. stupně si k zjištění obvyklé úrokové míry nezajistil všechny potřebné důkazy. Zároveň soudu I. stupně vyčítá, že se ztotožnil s „chybnými a naprosto nelogickými“ výpočty žalobkyně. V neposlední řadě žalovaný namítá, že ujednání o smluvní pokutě z prodlení bylo sjednáno platně s tím, že nebylo-li sjednáno platně („čistě hypoteticky“), bylo by na místě přiznat žalovanému zákonný úrok z prodlení. Ze všech shora uvedených důvodů považuje žalovaný žalobu za zcela nedůvodnou. Proto navrhl, aby byla podaná žaloba v rámci odvolacího řízení jako nedůvodná zamítnuta (navrhl změnu odvoláním napadeného rozsudku).

Krajský soud v Praze jako soud odvolací po zjištění, že odvolání bylo podáno proti nepravomocnému rozsudku okresního soudu oprávněnou osobou (účastníkem řízení) v zákonné lhůtě (§ 204 odst. 1 o.s.ř.), a že jde o rozhodnutí, proti kterému je odvolání přípustné (§ 201 odst. 1 o.s.ř.), přezkoumal napadený rozsudek soudu I. stupně v rozsahu uvedeném v ustanovení § 212 věta první o.s.ř. a § 212a odst. 1, 3 o.s.ř., jakož i řízení, které vydání napadeného rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že odvolání je důvodné jen zčásti.

V první řadě je třeba uvést, že se odvolací soud zcela ztotožňuje se skutkovými zjištěními učiněnými soudem I. stupně, který provedl dokazování v potřebném rozsahu a v souladu s procesními předpisy, jím zjištěný skutkový stav nedoznal změn ani v odvolacím řízení a odvolací soud na něj pro stručnost odkazuje. Lze ostatně konstatovat, že mezi účastníky byly nesporné skutečnosti, uvedené shora (skutkový stav není mezi účastníky sporným). Soud I. stupně v tomto směru vycházel správně z nesporných skutečností a provedených důkazů, když na jejich základě řádně zjistil a prokázal skutkový stav.

Soud I. stupně postupoval správně i v případě právního hodnocení, pokud s přihlédnutím k ustanovení § 3028 odst. 3 o.z. („Není-li dále stanoveno jinak, řídí se jiné právní poměry vzniklé přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, jakož i práva a povinnosti z nich vzniklé, včetně práv a povinností z porušení smluv uzavřených přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, dosavadními právními předpisy. To nebrání ujednání stran, že se tato jejich práva a povinnosti budou řídit tímto zákonem ode dne nabytí jeho účinnosti.“) věc posuzoval podle zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník (dále jen obč. zák.), ve znění účinném do 31.12.2013, a podle zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník (dále jen obch. zák.), ve znění účinném do 31.12.2013.

Podle § 263 obch. zák. se strany mohou odchýlit od ustanovení třetí části obchodního zákoníku upravující obchodní závazkové vztahy nebo jednotlivá ustanovení této části zákona vyloučit, s výjimkou vyjmenovaných ustanovení.

Podle § 262/4 obch. zák. se ve vztazích podle § 261 nebo podřízených obchodnímu zákoníku dohodou použijí, nevyplyvá-li z obchodního zákoníku nebo zvláštních právních

předpisů něco jiného, ustanovení uvedené části zákona na obě strany; ustanovení občanského zákoníku nebo zvláštních právních předpisů o spotřebitelských smlouvách, adhezních smlouvách, zneužívajících klauzulích a jiná ustanovení směřující k ochraně spotřebitele je však třeba použít vždy, je-li to ve prospěch smluvní strany, která není podnikatelem. Smluvní strana, která není podnikatelem, nese odpovědnost za porušení povinností z těchto vztahů podle občanského zákoníku a na její společné závazky se použijí ustanovení občanského zákoníku.

Podle § 52 obč. zák. jsou spotřebitelskými smlouvami smlouvy kupní, smlouvy o dílo, případně jiné smlouvy, pokud smluvními stranami jsou na jedné straně spotřebitel a na druhé straně dodavatel.

Podle § 55 odst. 1 věta první, odst. 2 věta první, odst. 3 obč. zák. se smluvní ujednání spotřebitelských smluv nemohou odchýlit od zákona v neprospěch spotřebitele. Ujednání ve spotřebitelských smlouvách ve smyslu § 56 se považují za platná, pokud se spotřebitel nedovolá jejich neplatnosti. V pochybnostech o významu spotřebitelských smluv platí výklad pro spotřebitele příznivější.

Podle § 56 odst. 1 obč. zák. spotřebitelské smlouvy nesmějí obsahovat ujednání, která v rozporu s požadavkem dobré víry znamenají k újmě spotřebitele značnou nerovnováhu v právech a povinnostech stran.

Podle § 497 obch. zák. se smlouvou o úvěru zavazuje věřitel, že na požádání dlužníka poskytne v jeho prospěch peněžní prostředky do určité částky, a dlužník se zavazuje poskytnuté peněžní prostředky vrátit a zaplatit úroky.

Podle § 502 odst. 1 obch. zák. je dlužník od doby poskytnutí peněžních prostředků povinen platit z nich úroky ve sjednané výši, jinak v nejvyšší přípustné výši stanovené zákonem nebo na základě zákona. Nejsou-li takto úroky stanoveny, je dlužník povinen platit obvyklé úroky požadované za úvěry, které poskytují banky v místě sídla dlužníka v době uzavření smlouvy. Jestliže strany sjednají úroky vyšší než přípustné podle zákona, nebo na základě zákona, je dlužník povinen platit úroky ve výši nejvýše přípustné.

Podle § 503 obch. zák. je závazek platit úroky splatný spolu se závazkem vrátit použité peněžní prostředky. Jestliže lhůta pro vrácení poskytnutých peněžních prostředků je delší než rok, jsou úroky splatné koncem každého kalendářního roku. V době, když má být vrácen zbytek poskytnutých peněžních prostředků, jsou splatné i úroky, které se jej týkají (odstavec 1). Mají-li být poskytnuté peněžní prostředky vráceny ve splátkách, jsou v den splatnosti každé splátky splatné i úroky z této splátky (odstavec 2). Dlužník je oprávněn vrátit poskytnuté peněžní prostředky před dobou stanovenou ve smlouvě a úroky je povinen zaplatit jen za dobu od poskytnutí do vrácení peněžních prostředků (odstavec 3).

Podle § 39, § 41 obč. zák. je neplatný právní úkon, který svým obsahem nebo účelem odporuje zákonu nebo jej obchází anebo se přičí dobrým mravům. Vztahuje-li se důvod neplatnosti jen na část právního úkonu, je neplatnou jen tato část, pokud z povahy právního

úkonu nebo z jeho obsahu anebo okolností, za nichž k němu došlo, nevyplývá, že tuto část nelze oddělit od ostatního obsahu.

V posuzovaném případě odvolací soud s přihlédnutím k obsahu spisu dospěl ke zcela jednoznačnému závěru, že s výjimkou úroku z prodlení ve výši 45.910,97 Kč (viz výklad níže) soud I. stupně dospěl nejen ke správným závěrům skutkovým, ale i právním. Proto lze pro stručnost na tyto závěry, uvedené v odůvodnění napadeného rozsudku, v celém rozsahu odkázat.

S přihlédnutím ke všem rozhodným skutečnostem je nepochybné, že předmětná úvěrová smlouva, uzavřená mezi účastníky, je smlouvou spotřebitelskou a že se na ní vztahují ustanovení § 55, § 56 obč. zák.

Odvolací soud se přitom zcela ztotožňuje se závěrem soudu I. stupně o neplatnosti ujednání o smluvní pokutě („V případě prodlení dlužníka s úhradou kterékoliv jednotlivé splátky nebo prodlení s úhradou peněžitého závazku dlužníka podle této smlouvy se dlužník zavazuje zaplatit věřiteli smluvní pokutu ve výši 0,2% z úvěru za každý započatý den prodlení.“), když v případě prodlení dlužníka není smluvní pokuta počítána z dlužné částky, ale z „úvěru“, tedy z částky 550.000,- Kč. Takto sjednaná smluvní pokuta, odpovídající částce 1.100,- Kč denně, je nepochybně nepřiměřeně vysoká a odporující dobrým mravům, když při jedné nezaplacené splátce ve výši 6.875,- Kč představuje 16% z dlužné částky denně.

Zároveň soud I. stupně správně posoudil jako neplatné ujednání úvěrové smlouvy o předčasném splacení úvěru a ujednání o výši úroků. Ujednání o předčasném splacení úvěru je totiž v neprospěch žalobkyně a vedlejších účastníků (spotřebitele) odchylné od ustanovení § 503 odst. 3 obč. zák., podle kterého je dlužník oprávněn vrátit poskytnuté peněžní prostředky před dobou stanovenou ve smlouvě a úroky je povinen zaplatit jen za dobu od poskytnutí do vrácení peněžních prostředků. Ujednání o výši úroků je potom třeba považovat za neplatné pro rozpor s dobrými mravy, když je výše úroku bez ohledu na výši nezaplacené jistiny stanovena jako „55.000,- Kč ročně“.

Protože se důvody neplatnosti vztahují pouze ke shora uvedeným částem předmětné úvěrové smlouvy a tyto části lze od ostatního obsahu oddělit, dospěl odvolací soud ve shodě se soudem I. stupně k závěru, že předmětná úvěrová smlouva jako celek byla uzavřena platně.

Za situace, kdy byla zjištěna neplatnost ujednání o výši úroků, soud I. stupně správně v souladu s ustanovením § 502 odst. 1 obč. zák. zjišťoval výši obvyklých úroků požadovaných za úvěry, které podle sdělení České národní banky ze dne 6.2.2014 v měsíci listopadu 2008, kdy byla uzavřena předmětná úvěrová smlouva, činily 8% ročně. Z uvedeného vyplývá, že žalovaný měl kromě práva na vrácení poskytnutého úvěru ve výši 550.000,- Kč právo na zaplacení úroků ve výši 8% ročně, a to s přihlédnutím k ustanovení § 503 odst. 3 obč. zák. do splacení poskytnutého úvěru, k čemuž došlo 27.8.2010, kdy byla žalovanému zaplacená částka 1.400.000,- Kč. Proto je třeba odvolací námitky žalovaného v tomto směru považovat za zcela nedůvodné.

Ze spisu vyplývá, že vedlejší účastníci žalovanému z poskytnutého úvěru zaplatili dne 13.1.2009 částku 13.750,- Kč, dne 16.2.2009 částku 6.875,- Kč, dne 16.3.2009 částku 6.875,- Kč, dne 14.4.2009 částku 6.875,- Kč, dne 14.5.2009 částku 6.875,- Kč, dne 15.6.2009 částku 6.875,- Kč a dne 27.8.2010 částku 1.400.000,- Kč. Vzhledem k obsahu úvěrové smlouvy se včasným nezaplacením sjednané splátky k 15.7.2009 stal celý zbytek nesplaceného úvěru splatným a dnem 16.7.2009 se dlužníci dostali do prodlení.

Stejně jako soud I. stupně i soud odvolací shledal správným výpočet úhrady jistiny a úroků ve výši 8% ročně, provedený žalobkyní (podání ze dne 18.8.2014 na č.l. 117 – 118 spisu ve znění podání ze dne 28.8.2014 na č.l. 132), a proto na tento výpočet pro stručnost odkazuje. Podle tohoto výpočtu byl poskytnutý úvěr v celkové výši 550.000,- Kč k 15.6.2009, kdy byla zaplacená poslední pravidelná splátka, splacen v rozsahu částky 47.375,18 Kč. Dlužníci taky byli od 16.7.2009 do 27.8.2010 v prodlení s úhradou částky 502.624,82 Kč (= 550.000,- Kč – 47.375,18 Kč). Kromě nároku na zaplacení částky 550.000,- Kč a úroků ve výši 66.628,10 Kč tedy žalovanému vznikl nárok na zaplacení zákonných úroků z prodlení z částky 502.624,82 Kč ve výši 8,5% ročně od 16.7.2009 do 31.12.2009 (19.781,38 Kč) ve výši 8% ročně od 1.1.2010 do 30.6.2010 (19.939,74 Kč) a ve výši 7,75% ročně od 1.7.2010 do 27.8.2010 (6.189,85 Kč), celkem tedy nárok na zaplacení částky 662.539,07 Kč.

Pokud žalovanému podle uzavřené úvěrové smlouvy vznikl nárok na zaplacení celkem 662.539,07 Kč a na tuto částku mu bylo do 27.8.2010 vedlejšími účastníky zaplacen 48.125,- Kč měl k tomuto dni, kdy mu byla zaplacená částka 1.400.000,- Kč, z titulu úvěrové smlouvy pohledávku ve výši 614.414,07 Kč. Přijatá částka nad rámec této existující pohledávky (785.585,93 Kč) potom představuje bezdůvodné obohacení, které žalovaný získal na úkor žalobkyně a je povinen je žalobkyni vydat spolu se zákonným úrokem z prodlení ode dne doručení žaloby žalovanému, tj. od 25.10.2012.

Protože ze shora uvedeného vyplývá, že v přezkoumávaném případě dospěl soud I. stupně s výjimkou nároku žalovaného na zaplacení zákonných úroků z prodlení z částky 502.624,82 Kč od 16.7.2009 do 27.8.2010 ke správným závěrům skutkovým i právním, postupoval odvolací soud v souladu s ustanovením § 220 odst. 1 písm. a) o.s.ř. a odvoláním napadený rozsudek změnil tak, jak je uvedeno shora ve výroku I. tohoto rozsudku.

O nákladech řízení před soudem I. stupně rozhodl odvolací soud podle § 142 odst. 2 o.s.ř. („měl-li účastník ve věci úspěch jen částečný, soud náhradu nákladů poměrně rozdělí, popřípadě vysloví, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů právo“) za použití ustanovení § 224 odst. 2 o.s.ř. a přiznal úspěšnější žalobkyni a vedlejším účastníkům na straně žalobkyně právo na náhradu 12,2% účelně vynaložených nákladů řízení, když žalobkyně byla ve věci úspěšná v rozsahu částky 785.585,93 Kč (tj. 56,1% z původně požadované částky 1.400.000,- Kč) a neúspěšná v rozsahu částky 614.414,07 Kč (tj. 43,9%, když do procesního neúspěchu žalobkyně je třeba počítat i částečné zpětvzetí žaloby).

Náklady žalobkyně zahrnují náklady jejího zastupování ustanovenými právními zástupci JUDr. Bedřichem Prokopem a JUDr. Karlem Polákem, a proto o vyčíslení nákladů žalobkyně rozhodne soud I. stupně (to platí i o nákladech odvolacího řízení – viz níže).

Náklady vedlejší účastnice I ■■■ G ■■■ v celkové výši 59.536,50 Kč zahrnují odměnu za zastupování advokátem ve výši 39.700,- Kč (2 úkony právní služby po 13.900,- Kč a 1 úkon právní služby po 11.900,- Kč podle § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů), paušální částku náhrad za 3 úkony právní služby ve výši 900,- Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů), náhradu za 24 „půlhodin“ promeškaného času ve výši 2.400,- Kč (§ 14 odst. 1, 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů) a cestovné ve výši 6.203,70 Kč, to vše včetně DPH ve výši 10.332,80 Kč.

Náklady vedlejšího účastníka J ■■■ V ■■■ v celkové výši 99.622,30 Kč zahrnují odměnu za zastupování advokátem ve výši 79.400,- Kč (4 úkony právní služby po 13.900,- Kč a 2 úkony právní služby po 11.900,- Kč podle § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů), paušální částku náhrad za 6 úkonů právní služby ve výši 1.800,- Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů), náhradu za 6 „půlhodin“ promeškaného času ve výši 600,- Kč (§ 14 odst. 1, 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů) a cestovné ve výši 534,- Kč, to vše včetně DPH ve výši 17.290,10 Kč.

Na základě shora uvedeného odvolací soud uložil žalovanému povinnost nahradit vedlejším účastníkům poměrnou část nákladů řízení před soudem I. stupně, a to I ■■■ G ■■■ ve výši 7.263,50 Kč a J ■■■ V ■■■ ve výši 12.154,10 Kč.

O nákladech odvolacího řízení rozhodl odvolací soud podle § 142 odst. 2 o.s.ř. za použití ustanovení § 224 odst. 1 o.s.ř. a přiznal úspěšnější žalobkyni a vedlejším účastníkům na straně žalobkyně právo na náhradu 89% účelně vynaložených nákladů řízení, když žalobkyně byla v odvolacím řízení úspěšná v rozsahu částky 831.496,90 Kč (tj. 94,5%) a neúspěšná v rozsahu částky 45.910,97 Kč (tj. 5,5%).

Náklady vedlejší účastnice I ■■■ G ■■■ v odvolacím řízení v celkové výši 30.685,60 Kč zahrnují odměnu za zastupování advokátem ve výši 23.320,- Kč (2 úkony právní služby po 11.660,- Kč podle § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů), paušální částku náhrad za 2 úkony právní služby ve výši 600,- Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů), náhradu za 11 „půlhodin“ promeškaného času ve výši 1.100,- Kč (§ 14 odst. 1, 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů) a cestovné ve výši 340,- Kč, to vše včetně DPH ve výši 5.325,60 Kč.

Náklady vedlejšího účastníka J ■■■ V ■■■ v odvolacím řízení v celkové výši 31.467,90 Kč zahrnují odměnu za zastupování advokátem ve výši 23.320,- Kč (2 úkony právní služby po 11.660,- Kč podle § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů), paušální částku náhrad za 2 úkony právní služby ve výši 600,- Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů), náhradu za 6 „půlhodin“ promeškaného času ve výši 600,- Kč (§ 14 odst. 1, 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů) a cestovné ve výši 1.486,50 Kč, to vše včetně DPH ve výši 5.467,90 Kč.

Na základě shora uvedeného odvolací soud uložil žalovanému povinnost nahradit vedlejším účastníkům poměrnou část nákladů odvolacího řízení, a to I ■■■ ■■■ ve výši 27.310,20 Kč a J ■■■ V ■■■ ve výši 28.006,40 Kč.

Protože byl žalobkyni pro řízení ustanoven zástupce, určí výši nákladů žalobkyně v řízení před soudy obou stupňů soud I. stupně (výroky II. a III.). Zároveň rozhodne o návrhu na separaci nákladů za jednání, které se mělo u odvolacího soudu konat dne 2.7.2015 (zástupci vyčíslené „separované“ náklady nebyly shora zahrnuty do nákladů odvolacího řízení).

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **lze podat** u soudu, který rozhodoval v prvním stupni, **dovolání** k Nejvyššímu soudu České republiky, a to **do dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu**, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak, když přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud.

V Praze dne 10. září 2015

JUDr. Hana Lojkásková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Kazetská